

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Eusebio episcopo Samosatensi. Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

tibi obiectando, falsa dicimus, iam ergo tute nouam doctrinam à te primum in lucem editam denega: Damasi doctrinam amplectere, & sacrosanctas ecclesias capeffe. Cum autè sapiētiffimus Flauianus certis verisq̄ue rationibus eorum cōpreffiffet audaciā, Meletius, vir omnium mansuetiffimus, comiter admodum & benignè Paulinū compellat his verbis: Quoniā & mihi iftarū ouium pcurationē cōmiffit dominus, & tu aliarum curam fufcepiffi, ipfāq; oues inter ipfas veræ pietatis communionē consentiunt, greges, o amice, cōcordiæ vinculis coniungamus, & contentionem de primatu dirimamus. Et cum oues cōmuniter pascamus, cōmunem illis ritè moderandis curam adhibeamus. Quod fi fedes cōtentionem gignit, ego hanc contentionem à nobis repellere conabor. Nam ponamus, quæfo, in ea librum euangelii, & vtrinq; nos fedeamus. Quod fi ipfe prius è vita abiero, tu folus, amice, gregem moderaberis: fin autem tibi illud contigerit, ego rurfus curam ouium pro virili geram, Verùm tameti ifta placidè & leniter à Meletio dicebātur, Paulinus tamen illis minimè acquieuit. Itaque dux Sappores, eorum, quæ vtrinque dicta erant, iudex conffitutus, Magno Meletio ecclesias tradidit: Paulinus autem ouium, quas ab initio à reliquis fegregauerat, antiffes permanffit.

De Eusebio epifcopo Samofatenfi.

CAP. IIII;

A Pollinaris verò ab ecclesiarum gubernatione repulfus, deinceps doctrinam quam ipse recēs excogitarat, palam prædicare, & fe principem feftæ profiteri cœpit. Est quidè ex multo maxima parte Laodiceæ cōmoratus. Antiochiæ autè iam pridè Vitali manus impofuerat, viro ob fingulare & eximium viuendi genus magnopere nobilitato, & doctrina quidem inffituto apoftolica, poftèa tamen erroris labe inquinato. Diuinus verò Meletius, Diodorum illum, cuius ante mentionem feci, qui nauem ecclesiæ in grauiffima tempeffate incolumem feruauerat, Tarfi pafforem defignauit, Ciflicumq; gentè ei cōcredidit. Epifcopū autem Apameæ, Ioannem creauit, qui illuftri genere ortus quidem fuit, fed fuis ipfius rectè factis, multò

THEODOR. HISTOR.

maiolem splendorem, quàm ex maiorum rebus præclarè ge-
 stis est consecutus. Nam non doctrinæ solum, sed præsta-
 bilis vitæ ornamentis insigniter decoratus erat. Hic tur-
 bulentis procellæ temporibus conuétum eorum, qui fide
 secum consentiebant, gubernauit, sociumq; habuit & ad-
 iutorem Stephanum virum cum primis laudatum. Verùm
 istum diuinus Meletius ad alia transtulit certamina. Nam
 vbi intellexit Germaniciam labe Eudoxii infectâ, eum ve-
 lut medicum (nam & humaniore literatura, & sacris scri-
 pturæ doctrinis ab ineunte ætate instructus fuerat) ad mor-
 bum curandum misit. Neque certè spes eum frustrata est.
 Siquidem spiritalis doctrinæ subsidio lupos in oues muta-
 uit. Porro Magnus Eusebius ab exilio reuersus, Acacium,
 qui in magna gloria apud omnes fuit, Beræ episcopum or-
 dinauit: Theodotum autem Hierapolis, cuius sc̄uera vi-
 uendi disciplina ad hodiernũ diem ab omnibus celebrata
 est. Eusebium Chalcedonis, & Cyri nostræ Isidorum an-
 tistitem constituit: vtrumq; admirabilem, & diuino pie-
 tatis studio egregiè exornatum. Ferunt quoque eundem,
 Eulogium illum, qui pro doctrina apostolica strẽnuè decer-
 tauerat, quiq; in Antinone vnà cum Protogene relegatus
 erat, pastore Edeffæ (iã enim diuinus Barses è vita excesserat)
 creauisse: Protogenẽ autem certaminũ eorundẽ sociũ,
 Carris, vrbi haud sana doctrina imbutæ, tanq; medicum ad
 eius errores curandos, præfecisse: postremum autem episco-
 pum ab eodem diuino viro ordinatum, fuisse Marin, quem
 Dolichæ paruo oppido, & per id tẽporis morbi Ariani cõ-
 tagione admodum infecto præposuit. Quem quidẽ Ma-
 rin, virum sanè præstantem, & omni virtutum genere exi-
 miè illustratum, cum Eusebius ille magnus, in sede episco-
 pali collocare vellet. Dolicham contendit. In quem oppi-
 dum ingredientem mulier quædã peruersæ Arrii doctrinæ
 peste admodum laborans, regulã è superiore loco deiecit,
 qua caput eius diminutum fuit: quo quidem vulnere pau-
 lò post ex hac ad alteram longè præstabiliorem vitam mi-
 grauit. Qui cum iam esset moriturus, eos, qui aderant, iu-
 reiurando obstrinxit, ne vllum supplicium de ea, quæ fa-
 cinus fecerat, omnino sumerët. Etenim in ea imitatus est
 tum suum dominum, qui pro his, qui eum cruci affixerant,
 sic

fic orauit: Pater, dimitte illis, quia nesciunt quid faciunt, *Luca. 23.*
 tum conseruum Stephanum, qui post crebros lapidū ictus,
 quibus obrutus erat, clamauit: Domine, ne statuas illis hoc *Acto. 7.*
 peccatum. Tali mortis genere Eusebius ille magnus post
 multa pro fide confecta certamina occubuit: qui licet Barbarorum in Thracia effugisset crudelitatem, impiorum tamen hæreticorum manus haudquaquam effugit, sed per eos coronam martyrii consequutus est. Ista post reditum episcoporum fuere factitata. Gratianus autem de Thracia à Barbaris, qui Valentē cōbuserant, vastata, certior factus, relicta Italia, in Pannoniam proficiscitur.

De Theodosio militum duce. CAP. V.

PER idem tempus Theodosius, vir cum ob maiorū splendorem, tum ob suam ipsius fortitudinem percelebris, & propterea in inuidiam non ab illis modò, qui pares erant dignitate, verum etiā à tribulibus suis vocatus in Hispaniam, vbi & natus fuerat, & educatus, ætatē degit. Itaq; imperator incertus animi, quid ageret (quippe Barbaros adeo insolentes effecerat victoria, vti difficiles admodum expugnatum tuum essent, tum viderentur) tandem sibi persuasit, si Theodosium ducem belli gerendi constitueret, imperium malis, in quibus versabatur, penitus liberatū iri. Quare confestim Theodosium euocat ex Hispania, ducē creat, & cum exercitu, quem in vnum collegerat, mittit. Qui fide cōmunitus, alacri animo & erecto iter suscipit: & ingressus in Thraciam, Barbarosque ex aduerso venientes conspiciatus, aciem, velut prælium facturum, instruit. Facta autem leui pugna, cum Barbari Romanorum impetum sustinere non possent, aciem deserunt, Atque terga dantes, fugæ se mandant: quos Romani, quantum poterant, persequuntur, magnaq; Barbarorum fit cedes. Nam non à Romanis solū, sed ab se mutuò interfecti conciderunt. Quare cum quā plurimi essent adhuc modum trucidati, & pauci, qui latere poterant, Istrum traiecissent, dux ille longè præstantissimus Theodosius, copiis suis in vrbes vicinas distributis, ad imperatorem Gratianum celerrimè, quò suæ victoriæ ipse nuntius esset, proficiscitur. Atq; cum imperator, quæ narrabat, ne credibilia quidem putaret, & factū supra modum miraretur,